

Պարույր Սևակ

Ութնյակներ

Մաս 5

41

Դուք հիշո՞ւմ եք.

Գործը միշտ էլ

Մեր ձեռքով էր

Գլուխ գալիս,

Բայց - թե ինչո՞ւ-

Նրան էին

Մեծարանքով

Գլուխ տալիս:

42

Ականջը սրած՝ ականջ է դնում,

Ականջի պոչով նա մեզ լրտեսում,

Հետո գնում է իր նման մեկի

Ականջը լցնում՝ ստեր փսփսում...

Նման մարդուկի ամենախոշոր

Բրդուշը պիտի ականջը թողնել,

Իսկ մենք հայրաքար - և հիմարաքար-

Այս հանցագործի ականջն ենք քաշում:

Հացը դարձրել է ձիավոր,
 Ինքը դարձել է ոտավոր-
 Ու չի հասնում նրա հետքից,
 Բայց քաղցից էլ չի մահանում:
 Նա ինքն իրեն և՛ դատավոր,
 Ե՛վ իրենից գանգատավոր՝
 Բողոքում է ինքն իրենից,
 Ու վճիռը... չի կայանում...

Ջարմանքդ գո՛ւր է:
 Չէ՞ որ հին խոսք է.
 Հացը մի թուր է,
 Որ տափակ կողմով նույնպես կտրում է:
 Եվ կամ, որ նույնն է.
 Շունը որ շուն է՝
 Ուտելիս նա՛ էլ
 Ձայնը կտրում է:

Բա՛խտ է հարկավոր, ամեն տգետից
 Ախար կադրերի բաժվար դուրս չի գա:
 Չգո՛ւյշ քսմըսվիր - շողոքորթվելը
 Բոլոր պետերին, դժվա՛ր, դուր չի գա:
 Ես հասկանում եմ քո շվարմունքը.
 Ոսկե միջի՛նն էլ քեզ ձեռք չի տալիս-
 Ոսկե միջինը մի սերմ է հաճախ,
 Որ կանաչում է, բայց... բե՛րք չի տալիս:

Աչք մտնելու համար նա մի հատ է,
 Բիք փորելու համար՝ արդեն երկու:
 Բայց գիտե՞ք, թե ինչն է,
 Որ ամենից վատ է.
 Մաթեմատիկական այս անհայտը
 Հայտնի՝ քննադատ է,
 Եվ ինչո՞վ է հայտնի-
 Ինքն իրեն է հերքել + ինքն իրեն է հերքում...

Ինքը հոպոպն է հոտած,
 Կարծում է՝ բույնն է հոտած:
 Սնշուր առուն ճահճացել,
 Կարծում է՝ հունն է հոտած:
 Եվ հակառակն է լինում.
 Ի՞նչ ես ուզում խեղճ թխսից՝
 Առողջ ճտեր ո՞նց հանի,
 Թե տակի ձուն է հոտած:

Ձյունը ի՞նչ է իմանում,
 Թե աղքատը փայտ չունի.
 Ճամփան ի՞նչ է իմանում,
 Թե ձին ոտքին պայտ չունի:
 Բայց ես գիտեմ. ով երեկ
 Շեն տներ է ավիրել,
 Ինչքան գղջման խոսք ասի՝
 Մե՛կ է , խղճի խայթ չունի՛:

Ա՛խ, արդեն ականջ է ծակում
 Այս անվերջ գնդոցն ու զանգը,-
 Լավ երգը կրկնել տուր անվերջ՝
 Կցնդի նախկին հուզանքը:
 Թե ջուրը նույն ափն է ծեծում՝
 Լճակ է և կամ ճահիճ է,-
 Մաքո՛ւր ջուր, հոտա՛ծ ջուր չկա,
 Գործում է միայն հոսա՛նքը:

Սարն ի՞նչ գիտե՛
 Տուժն ինչ է,
 Չշտապողը՝
 Ուշն ինչ է:
 Թե դատարկ է
 Անցյալը,
 Ի՞նչ իմանաս՝
 Հուշն ինչ է: